

РЕШЕНИЕ

№ 413

гр. Разград, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИНА Д. ЙОВЧЕВА

при участието на секретаря ДАРИНКА М. ДИМИТРОВА
като разглежда докладваното от СИЛВИНА Д. ЙОВЧЕВА Гражданско дело № 20223330101771 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са иски по чл. 422 във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 318, ал. 1 от ТЗ във вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, съединен с иск по чл. 294 от ТЗ във вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Налице е възражение на ответника по чл. 103 от ЗЗД вр. с чл. 25 вр. с чл. 23 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, както и по чл. 32 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки.

С искова молба от „ПИ ЕЛ СИ ТРАНС“ ЕООД с ЕИК 175409567, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 3000, ул. „Неделчо Бончев“ № 27, ет. 2, представлявано от управителя А.Д. И., действащо чрез пълномощника си адв. М. И. Й., съдебен адрес: гр. София, п.к. 1124, кв. „Яворов“, ул. „Лакатица“ № 1, ет. 3, срещу „ТИ ВИ ТИ КОМЕРС“ ЕООД с ЕИК 116048407, със седалище и адрес на управление: гр. Разград, п.к. 7200, бул. „Васил Левски“ № 8, вх. А, ап. 16, представлявано от управителя В.Р.Т., се моли съдът да приеме за установено, че ответното дружество дължи на ищцовото сума в общ размер на 1860,00 лева (хиляда осемстотин и шестдесет лева) с ДДС, представляваща неплатено спедиционно възнаграждение по Спедиторски договор № 20F0910/10.06.2020 г., за което е издадена и предявена за плащане Фактура с № 1000011004 от 24.06.2020 г. ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда до окончателното плащане. Претендират се разноси по исковото и заповедните производства.

Ищецът твърди, че на 10.06.2020 г. „ПИ ЕЛ СИ ТРАНС“ ООД сключил с ответника Спедиторски договор за превоз с № 20F0910/10.06.2020 г., по силата на който първите като спедитори изпратили транспортна фирма и се договорили с ответното дружество в качеството му на товародател за извършването на международен транспорт с товарен пункт във Франция и разтоварен пункт в България. Твърди се, че договореният международен

автомобилен превоз бил осъществен с товарна композиция с рег. № EB7029BB/EB0334EB на автомобилен превозвач на товари, съгласно ЧМР Товарителница от 16.06.2020 г., като стоката била доставена на 24.06.2020 г. в склад на ответника, намиращ се в гр. Пловдив. Твърди се, че процесния товар бил надлежно транспортиран от Франция до България, доставен на товарополучателя, а ако по част от товара е имало някакви вреди, тези вреди не били надлежно установени и остойностени, не е ангажиран аварийен комисар (сървейорска организация) респ. тези вреди се твърдят като ненастъпили при транспортирането на стоката, а в предходен момент или след разтоварването им - в склада на товарополучателя. Алтернативно се твърди, че вредите са на малка стойност, която не може да обоснове тоталното неплащане на цената/възнаграждението за международната транспортна услуга. Сочи се, че с оглед редовно извършената транспорта услуга ищцовото дружество издало и предявило за плащане на товародателя Фактура с № 1000011004 от 24.06.2020 г. на стойност 1860,00 лева с ДДС с падеж на плащане 24.07.2020 г., надлежно получена и осчетоводена от ответника на 03.07.2020 г.

Във връзка с подадено заявление по чл. 410 от ГПК съдът издал заповед за изпълнение и изпълнителен лист срещу ответника за посочената сума, а след възражение, че сумата не се дължи, ищецът предявил ИМ.

Ищецът твърди, че до настоящия момент ответникът не е заплатил сумата от 1860,00 лева, представляваща неплатено спедиционно възнаграждение по спедиторски договор № 20F0910/10.06.2020 г. за което е издадена и предявена за плащане фактура с № 1000011004 от 24.06.2020 г. на стойност 1860 лева с ДДС, което поражда правния интерес за предявяване на иска.

В осигуреното право на отговор ответното дружество оспорва изцяло предявения иск като неоснователен. Ответникът не оспорва сключването на посочения в ИМ спедиторски договор. Не се оспорва и изпълнението на спедиторската услуга. Не се оспорва представената от ищеца ЧМР Товарителница. Не се оспорва обстоятелството, че стоката е доставена на 24.06.2020 г. в склада на получателя в гр. Пловдив. Оспорват се твърденията, че товарът е бил надлежно доставен, че нямало вреди по него, а ако такива – са на незначителна стойност. Твърди се, че е причинена вреда на товара, в резултат на което ответното дружество има вземане за обезщетение за вреди, с което извършил прихващане срещу вземането за цената на спедиционния договор. Сочи се, че при доставянето на стоката на мястото на доставката са констатирани повреди на товара, а в деня на получаването на доставката на 24.06.2020 г. била направена рекламация, изпратено било рекламационно писмо със снимков материал. Твърди се, че при получаване на доставката било установено, че изцяло повредени и негодни за продажба са общо 127 ролки стреч с доставна цена общо 2905,87 евро (с легова равностойност по фиксинг на БНБ 5683,39 лв.) без ДДС. Добавя се още, че между страните била разменена кореспонденция по повод на рекламацията, като първоначално ищецът оспорил факта на увреждане на стоката, но в следващата кореспонденция по същество изоставял това възражение, твърдейки че не носи отговорност за повредата на товара, а тази претенция за обезщетение следвало да бъде отнесена към превозвача, с когото обаче ответникът нямал правоотношения. Твърди се още, че повредата е в резултат на нарушение на указанията на товародателя да не се стифира товара. Според ответника

специалните изисквания към товара били отразени върху опаковката му чрез положен етикет „do not stuck” (не стифирай), които указания били видими, известни на превозвача. В разменената между страните кореспонденция ищецът се позовал на опцията за стифиране, която е включена в договора. Ответникът твърди, че тази опция може да се приложи само и единствено ако особеностите и характеристиките на товара го позволяват, в конкретния случай производителят (товародател) бил дал изрично и конкретно указание върху опаковката на товара, която изключва опцията за стифиране. При това положение, въпреки изричните указания върху товара, ако ищецът считал, че иска да ползва опцията за стифиране, бил длъжен за уведоми клиента на основание чл. 364, ал. 1 от ТЗ, че опаковката не е подходяща за превоза. Твърди се, че въпреки наличието на законово задължение ищецът не е уведомил клиента, пренебрегвайки ясното указание върху опаковката, стифирайки товара. Така превозвачът, несъобразявайки изискванията към товара, причинил вреда. Твърди се, че отделно в хода на кореспонденцията било изказано предположение, че е извършено претоварване, като последното не било коментирано от ищеца. Сочи се, че във всички случаи ищецът като спедитор носи отговорност за повредата на товара, за което бил уведомен незабавно в деня на разтоварване и констатиране на повредата. Ответникът сочи, че е направил изявление за прихване с вземането си за причинени вреди на товара, поради което вземането на ищеца е погасено изцяло. В случай, че съдът не приеме, че е направено извънпроцесуално изявление за прихващане, се моли да бъде прието, че вземането е погасено в резултат на упражнени с отговора правопогасяващи възражения: 1) За прихващане на вземането на ищеца, предмет на настоящото дело, с вземането на ответника в размер на 6057,13 лв., представляващо обезщетение за вреди от повреда на товара, предмет на същото правоотношение, от което произтича и вземането на ищеца; 2) възражение за погасителна давност, поради изтичане на специалната едногодишна давност по чл. 32, ал. 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, доколкото е налице договор, подчинен на конвенцията, а доставката е извършена на 24.06.2020 г.

Съдът, преценявайки твърденията на страните, признанията и събраните писмени доказателства, приема следното от фактическа страна:

Не са спорни следните обстоятелства: сключването на спедиторски договор, изпълнението на спедиторската услуга, представената ЧМР товарителница; че стоката е доставена на 24.06.2020 г. в склада на получателя в гр. Пловдив. Не се оспорва, че сумата по издадената фактура е осчетоводена. Ответникът признава, че не е извършил плащане по фактурата. Спорните обстоятелства касаят договорките преди сключването на договора, а именно договорките относно транспортирането на стоката (неспазване на изискванията към товара), евентуалните повреди.

Свид. Г., назначена на длъжност мениджър при ищеца, сочи че още в началото е договорено транспортиране на стоката – 14 броя палети, стифирани. Затова била предложена такава цена от тях. Според приложените писмени доказателства обаче не е обсъждан въпроса за начина на подредба на стоката, но ищеца бил уведомен, че се касае за превоз на PVC фолио. След приемане на офертата от ответника на 10.06.2020 г. ищецът изпратил заявка-спедиторски договор № 20F0910, върнат подписан на 11.06.2020 г. Според приложения договор не е договорен начина, по който следва да се извърши транспорта. За доказване на извършения транспорт от приложената

Международна товарителница (CMR) се установява, че стоката е доставена на 24.06.2020 г. Транспортът е извършен с товарна композиция с регистрационни номера EB7029BB и EB0334EB. В клетка № 24 на Международната товарителница са отбелязани мястото, датата и състоянието на доставяне на стоката, посочени са номерата и бройките на увредените ролки. Налице е рекламация от 24.06.2020 г. След това ответникът поискал от ищеца да заяви какво ще предприеме като действия.

Според приетото и неоспорено от страните заключение по комплексната съдебно-оценъчна експертиза, пазарната стойност на стоките на които е направен оглед и са приети като негодни е в размер на 2738 лв. (3285,60 лв. с ДДС).

Цената на нова стока от същия вид по първични счетоводни документи към датата на констатиране на вредата е в размер на 3 407,19 лв.

Съдът не дава вяра на показанията на свид. Г. по отношение на посоченото от нея за първоначалните уговорки. От съдържанието на писмените доказателства не се установява да е имало уговорки между страните как следва да се извърши транспортирането на стоката. По отношение наведените твърдения, че е възможно стоката да е била увредена преди или след транспорта, следва да се вземе предвид, че има издадена CMR, която е приложена като доказателство с ИМ (л. 8). Именно в същата е отразено, че е налице увреждания - отбелязани са номерата на увредената стока и броя на увредените ролки.

След получена нотариална покана от ищеца, ответникът го е информирал, че му дължи обезщетение, а на основание чл. 103 от ЗЗД е посочил, че прихваща тяхното вземане за осъществения превоз.

Въз основа изложеното от фактическа страна, съдът прецени следното от правна страна:

Предявените иски са основателни и доказани.

Спедиционният договор урежда отношенията между доверителя (товародател) и спедитора във връзка със сключването и изпълнението на договор за превоз на товар от името на спедитора и за сметка на товародателя. Следователно правната квалификация е по чл. 422 във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 361 от ТЗ във вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД. Не е спорно сключването на спедиторски договор, изпълнението на спедиторската услуга, представената ЧМР товарителница; че стоката е доставена на 24.06.2020 г. в склада на получателя в гр. Пловдив; неплащане от ответника на сумата по фактурата. Тези обстоятелства не се спорни: налице е търговски договор; съобразно сключения между страните договор ищецът е организиран от свое име и за сметка на ответника превоз на стоки (безопасен, стифирани 14 евро палета); стоките са доставени на мястото, указано от ответника; издадена е фактура за уговорената сума от 1550,00 лева. Не е спорно, че сумата не е заплатена.

По възражението:

Между страните е сключен спедиционен договор. Единствено превоза е извършен при условията на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки. В случай, че спедиторът е сключил по поръчка договор за превоз с превозвач, той става страна по договора за превоз. Ищецът се позовава на чл. 3 от договора. Ответникът от своя страна сочи, че

превоза не е съобразен с указанията върху товара, забраняващи стифирането. Следва да се има предвид, че с оглед посоченото в нотариалната покана ищецът е оспорил рекламацията като неоснователна и недоказана, а в посочените от Конвенцията срокове не е заведен иск. В този смисъл не може да се приеме, че е налице ликвидно и изискуемо вземане в полза на ответника, за да бъде приложен чл. 103 от ЗЗД.

По възражението за изтекла погасителна давност: Не е налице давността, посочена в Конвенцията. Следва да се има предвид, че отношенията между страните следва да се прилага ТЗ, следователно давността е петгодишна по чл. 110 от ЗЗД, а следователно исковата претенция няма как да бъде погасена по давност.

Горното обуславя извод за основателност на иска за установяване вземането на ищеца за сумата от 1860,00 лв. С оглед основателността на предявения главен иск, се явява частично основателен и предявеният акцесорен иск за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

По разноските: Не е представен списък с разноски. Направено и искане за заплащане на разноските. Съобразно изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, следва да бъдат присъдени изцяло направените и претендирани от ищеца съдебни и деловодни разноски в настоящото производство, включително и тези по заповедното производство – аргумент от Тълкувателно решение № 4/2013 от 18.06.2014 г. по тълк.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12. Заплатена е ДТ в размер на 37,20 лева по исковото производство. По заповедното производство са заплатени разноски в размер на 37,30 за ДТ и 300,00 лева за адвокатско възнаграждение. Посочените суми са дължими от ответника на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК. Разноските, за които има приложени доказателства, следва да бъдат разграничени, както следва: общо 337,20 лв. по заповедното производство и общо 37,20 лв. по исковото производство.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 361 от ТЗ във вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 294 от ТЗ във вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че ответникът "Ти Ви Ти Комерс" ЕООД с ЕИК: 116048407, със седалище и адрес на управление: гр. Разград, п.к. 7200, общ. Разград, обл. Разград, ул. "Васил Левски" № 8, вх. А, ап. 16, представлявано В.Р.Т., дължи на ищцовото дружество "ПИ ЕЛ СИ ТРАНС" ООД с ЕИК: 175409567, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1528, общ. Столична, обл. София (столица), ул. „Неделчо Бончев” № 27, ет. 2, представлявано от управителя А.Д. И., чрез пълномощника му адв. М. Й. при АК - София, следните суми във връзка с издадената срещу ответника Заповед № 463 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по Частно гражданско дело № 657 по описа на за 2022 г. Районен съд – Разград : 1860,00 лв. (хиляда осемстотин и шестдесет лева), представляващи неплатено спедиционно възнаграждение по Спедиторски договор № 20F0910/10.06.2020 г. ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху

дължимата сума от 04.04.2022 г. до изплащането и.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК "Ти Ви Ти Комерс" ЕООД с ЕИК: 116048407, със седалище и адрес на управление: гр. Разград, п.к. 7200, общ. Разград, обл. Разград, ул. "Васил Левски" № 8, вх. А, ап. 16, представлявано В.Р.Т., **ДА ЗАПЛАТИ** на "ПИ ЕЛ СИ ТРАНС" ООД с ЕИК: 175409567, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1528, общ. Столична, обл. София (столица), ул. „Неделчо Бончев” № 27, ет. 2, представлявано от управителя А.Д. И.:

- 337,20 лв. (триста тридесет и седем лева и 20 стотинки) за направени разноски по заповедното производство по Частно гражданско дело № 657 по описа на за 2022 г. Районен съд - Разград и

- сумата от 37,20 лв. (тридесет и седем лева и 20 стотинки) за направени разноски по настоящото исково производство.

ДА СЕ ПРИЛОЖИ заверен препис от решението към Частно гражданско дело № 657 по описа на за 2022 г. Районен съд - Разград с оглед на правните последици по чл. 416 от ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - Разград в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Разград: _____